

על המפקח הכללי של משטרת ישראל

מר סהר!

את הציבור שהחל להתרגש אחרי פרסום הפרטים, החליט סהר לאחוז בפעולה נוספת. כמו קודמתה, היתה גם זאת פעולה-השמצה חסרת תקדים בהיסטוריה של שרותי-המשטרה בעולם.

סהר מסר לעיתונות הודעה מפורטת, בה הודיע:

● שטיינברג בא בחגע מיני עם פרוצה. סהר הודיע שלא יעמיד את שטיינברג לדין על כך, כדי שלא יהיה צורך לחייב קצין-משטרה בדין על פי עדותה של פרוצה. האמת היא, כמובן, שאי-אפשר היה בכלל להגיש את הדבר למשפט, כי שום שופט לא היה מאמין לעדותה היחידה של פרוצה, שכל גורלה תלוי במשטרה, ושהוכחה למסור כל עדות שנראתה לחוקריה. היתה זאת, על כן, האשמה שאיש לא התכוון לבדקה בבית-המשפט, השמצתו של אבי-המשפחה שמפניה לא היתה שום הגנה שהיא.

● שטיינברג קיבל שעון כמתנה מן העולם התחתון. אולם, הוסיף המפקח, אין לו הוכחות לכך.

גם זה היה דבר שלא נשמע מעולם: האשמה מפי ראש המשטרה, תוך כדי הודעה גלויה וחסרת-כבושה שבכלל אין הוכחות להאשמה זו.

האמת היא כי שטיינברג הוכיח לחוקר ריו מתי והיכן קנה את השעון, וכי חוקריו לא טרחו אפילו לבדוק את הדבר.

● שטיינברג התרועע יותר מדי עם אנשי העולם התחתון. לכאורה זו עבירה משמעתית לגבי קצין-משטרה. אולם מאז חר שכל תפקידו של שטיינברג, כראש מדור הבילוש, היה להתרועע עם העולם התחתון ולעמוד על סודותיו. לא העז אפילו יחזקאל סהר להביא את הדבר לבית-המשפט.

כך נשאר מן ההר הגדול רק עכבר קטן, האשמתו האחרונה של סהר:

● שטיינברג הפיץ מסמך כוזב כדי להשיג לערבי אחד רשיון לעבור מאזור המימשל הצבאי ליפו. רק על פרט קטן וחסר-חשיבות זה העז יחזקאל סהר להי עמיד לדין את זאב שטיינברג — אדם שהוציא מידי הערבים מיבצרי-משטרה בימי המלחמה ושפעולותיו חיסלו כנר פיות-שוד ערביות שהיו ידועות לכל איכר בשומרון.

זה היה מגוחך, אבל זה היה דרוש. סהר היה זקוק למשפט כל שהוא, כדי להצדיק את עצמו בעיני דויד בן-גוריון ובעיני הציבור. כך הוגש המשפט שאיש לא הבין את העניין הציבורי שבו. אולם סהר שכה שאפילו מוקש קטן יכול להתפוצץ.

***

אשת האלוף

מינה שמיר אינה שופטת הרגילה למתוח ביקורת על המשטר הקיים בארץ. להיפך, היא חברת-מפא"י וחתיקה וידועה. בעלה, האלוף שלמה שמיר, היה אחת הדמויות המרכזיות של צה"ל, וממלא כיום תפקיד מרכזי במדינה כמנהל חברת הפוסטאטיים.

השופטת עצמה, משפטנית וחתיקה שעברה את כל שלבי הקאריירה המשפטית, ידועה בחוגי המקצוע כאחת השופטות העולות והמוכשרות ביותר, שתעלה בלי ספק לבית-המשפט המחוזי, בו כבר כיהנה זמנית.

כבר בראשית המשפט יכול היה שמואל תמיר, סגניו של שטיינברג, לטעון כי אין שום מקום למשפט, כי בכלל אין יסוד חוקי להאשמה שעזרו לערבי לצאת משטח המימשל הצבאי. לא קיים בחוק דבר הנקרא "מימשל צבאי". אולם תמיר לא טען זאת, כי לא רצה שיווצר הרושם ששטיינברג זוכה רק מטעמים פורמליים.

השופטת, בפתיחת פסק-דינה, המשתרע על 40 עמודים של כתבי-דבר נשי עגלגל (ושאינו מכיל את המילה "את") מבטלה את כל האשמה בפחות מעמוד אחד. היא מצאה שאפילו התכונה התביעה ל"שטח סגור" ולא ל"שטח מימשל צבאי", הרי הכפר הערבי הנידון עין-סחלה אינו נמצא כלל בשום שטח סגור. בכל זאת הוגשה התביעה.

קובעת השופטת: "יכולתי לסיים את פסק-הדין כשאני תמהה האומנט לא בזקה התביעה, לפני שהגישה המשפט, על מעמדו של הכפר עין-סחלה — או שמא, למרות שבדקה ולא מצאה צו כדרוש, הגישה משפט.

פסוק זה כולל רמז חריף, שהוא אולי חסרת-תקדים: שהשופטת חושדת בתביעה הכללית שהגישה משפט בידעה שאין לו בסיס חוקי, אך ורק כדי לגנוב את דעתו של הציבור. לאור התפתחות פרשת שטיינברג היה זה חשד מבוסס בהחלט. המשפט הוגש פשוט מפני שהיה צורך להגיש משפט כל שהוא, לא חשוב איזה, כדי להסוות את הקנוניה של יחזקאל סהר.

אולם השופטת לא סיימה בזאת את פסק-הדין. היא רק התחילה בו, הוסיפה לו 39 עמודים מרתקים נוספים. היא לא רק רצתה לזכות את שטיינברג. היא רצתה להביע את דעתה על כל מסכת השקרים שהתגלתה במשפט. לכן, בהתעלמה במפורש מהחלטתה שאין בסיס חוקי לתביעה,

יניגשה בכל זאת לנתח את האשמה, שאין לה בסיס חוקי, מבחינה משפטית. מסקנותיה הצטרפו למיסמך משפטי העשוי לשמש חומר-לימוד באוניברסיטה.

***

הפמל קאדים שינה עדות

רעד המרכזי במשפט היה סמל המשטרה הערבי אנוס קאדים. זה האיש שנשלח עליידי שטיינברג להביא תעודה של ערבי כל שהוא, שיאשר שיש לו דירה בשביל אחמד מוחמד שימלי, תושב עין-סחלה (וסוכנו הקודם של שטיינברג במלחמתו נגד כנופיות-השוד). מיסמך זה הוא ששימש עילה למשפט.

טענת התביעה: שטיינברג פקד על קאדים, שהיה נתון לפקודתו, להביא אישור פורמלי בלבד, כדי לרמות את אנשי המימשל-הצבאי ולהשיג רשיון-יציאה לשימלי.

טענת הסניגוריה: שטיינברג ביקש את קאדים להשיג דירה אמיתית ומקום-עבודה בשביל שימלי, שרצה באמת להשתקע ביפו.

היתה זאת נקודת-המוקד של כל המשפט. קאדים העיד תחילה במשטרה ותיאר את הפרשה כמו שתיאר אותה שטיינברג עצמו. קצין-המשטרה שגבה את עדותו, ראובן מינקובסקי, אמר לו לחשוב על הדבר מחדש, ולבוא למחרת היום לראש-המחלקה אפריים הופשטרר כדי לשוחח עמו. הופשטרר הוא אחד הקצינים הגבוהים ביותר במטה הארצי, ולא היה ספק רב כיצד יגיב סמל קטן, ועוד ממוצא ערבי, על הזמנה כזאת. קאדים שינה את עדותו ותיאר הפעם את הפרשה בהתאם לטענות התביעה.

שאלה השופטת: "מה הניע את אנוס קאדים לשנות (את) עדותו, או נאמר — מה הניעו ליתן (את) העדות (השניה), אם עדות זו אינה עדות אמת והושגה מתוך לחץ והשפעה של אנשי המשטרה שניהלו (את) החקירה... ואם מתוך בריחה רגילה לדרך של הטלת האשמה על-הזולת...". את דעתה על העד קבעה בלשון חריפה עוד יותר: "אם ישנן דברות ושטרין בשקר, הרי המאוס והמטוכן שבשקרים הוא זה של "איני זוכר"..."

כך פסלה השופטת את העד היחיד, שעדותו יכלה באמת להרשיע את שטיינברג.

***

רמ"ח הופשטרר: התנהגות צורמת

אולם הפמל קאדים, קטן-החשיבות (אך אדיר-הממדים) הוביל את השופטת לדג גדול יותר, שלא הופיע כלל במשפט, אף שרוחו ריחפה על פני המים המשפטיים הסוערים. היה זה רמ"ח הופשטרר, אחד מאנשי המפתח של המטה הארצי.

בבוקר בו היה על אנוס קאדים להעיד בבית-המשפט, נקרא תחילה הופשטרר בכבודו ובעצמו, שקיים עימו שיחה קצרה במטה הארצי. פרט זה נמסר לשטיינברג ולתמיר כבר כעבור שעה קלה, עוד לפני שקאדים הגיע לבית-המשפט. הדבר הובא מיד לדין.

(המשך בעמוד 12)

קצינים זינגר והופשטרר

"וגם לא אמת..."

אשים!

וביתי עליידי בית-משפט שהוטחה בפני.

לפני שאף טרח לקרוא של משטרת-ישראל, מר נאאם, שלא יחזיר אותי לשום ימים" אחרים. הוא, בצורה שתאפשר לי

יש ביכולתי לפנות אל מל את פיטורי, וכי לא מפקח הכללי יודע שאין עליו כבר הודיע במקרה את.

קח הכללי השמיט השי יו הקודמות, במימכים כך שאין כל אפשרות יות אישית על מעשיו דרך אחרת להבאת הי אלא עליידי השמעת יחזקאל סהר את האפי או את העתון המפרסם

זאב שטיינברג, קובע

יעו שהפצתי "מסמך

ג רשיון לערבי מו

שר אמר שאני נתתי

של פרוצה, שהעידה

כמגע מיני.

אשר אמר שהשגתי

עתנה מאנשי העולם

טען שהתרועעתי

זחתון מעל למידה

נכון של תפקיד.

מנמס טען, אחרי מתן

"מעשים יפים" נוס-

ר שעשיתי מעשים

ריים המצדיקים את

תבוע אותי אישית לדין

או בפני כל ועדת-חקירה

י בכל פורום מוסמך אחר

ר כי האשמותי הברורות

זאב שטיינברג

ללחום על צדקתו.

פעה, שלא ענה כלל. אחר-כך פנה את פרטי המעשה, השיב את אשר דיו בפני בית-המשפט העליון. הוא כוזבת מעיקרה (ראה הלחן).

שטיינברג וביגוי, התחממה האחירה של ביגוי עצמו, ואולי כדי להרגיע